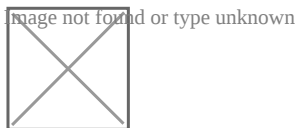

Μοναχός Ευγένιος Προδρομίτης (1880 - 14 Νοεμβρίου 1954)

/ [Συναξαριακές Μορφές](#)

Ο ευγενής Μοναχός Ευγένιος Προδρομίτης

Ο ευγενής Μοναχός Ευγένιος Προδρομίτης

Γεννήθηκε στην κοινότητα Σεγκάρτσεα-Ντολζ της Ρουμανίας το 1880. Οι γονείς του, Δημήτριος και Μαρία, τον μεγάλωσαν με τον φόβο του Θεού. Το 1903 ήλθε στο πανσέβαστο Άγιον Όρος. Εκάρη μοναχός στη ρουμανική σκήτη του Τιμίου Προδρόμου. Από τους 150 μο-ναχούς της σκήτης ήταν ο πιο αγωνιστής και υπάκουος μοναχός. Μετά μία περίπου δεκαετία στάλθηκε στη σκήτη Νταρβάρι του Βουκουρεστίου από τον Δικαίο Αντίπα. Το 1917 στάλθηκε στο μετόχι της αθωνικής σκήτης στην κοινότητα Τσιφέστι της επαρχίας Βράντσεα. Εκεί έμεινε περί τις τέσσερις δεκαετίες και συγκέντρωσε πλησίον του δώδεκα μο-ναχούς, καθοδηγώντας τους με σύνεση και σοφία.

Κατά την εκεί παραμονή του ενέσκυψε μεγάλη πείνα. Ο π. Ευγένιος δεν δίστασε καθόλου ν' ανοίξει τις αποθήκες του μετοχίου και να τις αδειάσει για τους πεινασμένους. Έσωσε από βέβαιο θάνατο περί τους εκατό ανθρώπους. Ο σοφός και πράος αυτός Γέροντας δίδασκε κυρίως με το ζωντανό παράδειγμά του. Πολλοί νέοι άφηναν την άσωτη ζωή και με τις συμβουλές του γίνονταν καλοί μοναχοί. Οι μοναχοί του διακρίνονταν για την υπακοή τους, τη σεμνότητά τους και τη φρονιμάδα τους. Κανείς δεν μπορούσε να κάνει τίποτε δίχως την ευλογία του Γέροντος. Την υπακοή την ενέπνεε και δεν την επέβαλλε. Τους έριχνε όλους στο άγιο φιλότιμο.

Όταν κάποτε τα πρόβατα ενός χωρικού μπήκαν στο αμπέλι της μονής, οι μαθητές του ζήτησαν ευλογία να τα διώξουν και να επιτιμήσουν τον χωρικό. Ο Γέροντας τους είπε: «Δεν είναι καλό, αδελφοί. Γιατί να λυπήσουμε και να σκανδαλίσουμε τον αδελφό; Αυτός δεν βλέπει ότι τα πρόβατά του είναι στο αμπέλι; Αφήστε τον να τα βγάλει αν θέλει αυτός, για να μην του το πούμε εμείς και τον στενοχωρήσουμε».

Όταν κάποιος τον συκοφάντησε, υπέμεινε αδιαμαρτύρητα. Είπε μά-λιστα στους μαθητές του: «Πρέπει να υπομένουμε, διότι είμεθα μοναχοί. Κανείς μέχρι τώρα δεν μου μίλησε τόσο ωραία όσο αυτός ο αδελφός σήμερα. Τα εγκωμιαστικά λόγια για τον μοναχό χαροποιούν τους δαίμονες, ενώ οι ονειδισμοί και οι κακολογίες χαροποιούν τους αγγέλους». Η φιλοθεία, η φιλαδελφία και η φιλανθρωπία του ήταν απερίγραπτες. Η απλότητα και η αγαθότητά του παροιμιώδεις. Ζούσε για τους άλλους. Επί σαράντα χρόνια διακονούσε πρόσχαρα. Χαιρόταν πιο πολύ να δίνει παρά να παίρνει.

Ο ύπνος του ήταν ελάχιστος. Προσευχόταν όρθιος με υψωμένα χέρια επί δύο-τρεις ώρες. Έκανε περίπου χίλιες εδαφιαίες μετάνοιες κάθε βράδυ. Έλεγε ακατάπαυστα την ευχή του Ιησού. Διάβαζε με δάκρυα το Ψαλτήρι. Προσευχόταν θερμά για όλον τον κόσμο. Φορούσε πενιχρά ρούχα, είχε λιτό κελλί μικρό και απόφευγε τους ιατρούς, λέγοντας: «Αφήνω τον εαυτό μου στα χέρια του Θεού. Ο Θεός γνωρίζει πότε μου χρειάζεται η υγεία και πότε μου χρειάζεται η ασθένεια». Από τότε που βγήκε από το Άγιον Όρος δεν έφαγε ποτέ κρέας. Το φαγητό του ήταν πολύ λίγο. Ήταν αδύνατος και καχεκτικός. Δεν ήθελε ποτέ να σκανδαλίσει κανένα. Σκοπούσε παντού και πάντοτε ειρήνη και χαρά. Ωφελούσε πιο πολύ με το παράδειγμά του. Ήξερε μόνο να συγχωρεί και ν' αγαπά.

Ανεπαύθη δοξάζοντας τον Πλουσιόδωρο, Μεγαλόδωρο και Παντεπόπη Θεό στις 14.11.1954 στο κελλί του. Ετάφη στο κοιμητήρι της κοντινής σκήτης Μπράζι του νομού Μπράντσεα, προσδοκώντας ανάσταση νεκρών. Πολλοί λυπήθηκαν πολύ για τη στέρησή του.

Πηγες - Βιβλιογραφία:

Ιωαννικίου Μπαλάν ιερομ., Ρουμανικό Γεροντικό, Θεσσαλονίκη 1985, σσ. 398-400.

Πηγή: Μοναχού Μωυσέως Αγιορείτου, Μέγα Γεροντικό εναρέτων αγιορειτών του εικοστού αιώνα Τόμος Α' - 1901-1955, σελ. 519-521, Εκδόσεις Μυγδονία, Α' Έκδοσις, Σεπτέμβριος 2011.